

A JOAN OLIVER

(Dissertació de Lluís Casals a l'acte de l'homenatge a Joan Oliver-Pere Quart)

Lluís Casals en un moment de la seva dissertació.

Acompanyant a l'homenatjat i la seva esposa, hi han els senyors Albert Manent, Antoni Farrés, Oriol Civil, Antoni Vila Arrufat, Lluís Clapés, Pere Valls, Ricard Simó...

Em semblava que de Joan Oliver, ja ho havíem dit tot. L'any passat, quan l'Ajuntament va concedir-li la Medalla d'Or de la Ciutat, les Autoritats, la gent lletrada i els amics del que ell en diu "els temps feliços", vàrem parlar d'ell i de la seva obra; de l'home i del poeta; del sabadellenc i del company; de versos i de records.

Calia subratllar que el nostre poble aqueferat i distret, més dut a despotricar i a la injúria que no pas a l'elogi, fos per aquest vegada, generós de loances i de paraules amables. I, sobretot, que no esperés -com passa massa sovint- a que la persona lloada hagués traspasat.

Es varen dir coses molt boniques, i per a l'homenatjat era reconfortant trobar-se al seu poble i veure que el seu poble -després de llarga i dolorosa absència- no l'havia oblidat, el recordava i l'estimava. Es per això que dic, que em semblava que sobre Joan Oliver ja ho havíem dit tot. Naturalment, els crítics i els investigadors podran fer tesis sobre els astres dominants el dia i hora del naixement de Joan Oliver, escriure llibres i no acabar mai; però, per als seus amics, per a la gent del poble, quan havíem dit

que l'estimem, que el recordem i que no l'hem oblidat, ens sembla que ja està tot dit. I modèstia apart, crec que això és més important que tota la fullaraca que vingui després.

Joan Oliver té la sort de que l'estimen els de seva època i l'estimen els joves d'avui. L'estimen -i això ens reuneix avui aquí- els artistes de Sabadell, els homes que han demostrat que Sabadell no mira sols el torn o el teler, aquests homes admirables que confirmen que també sabem mirar el camp i el mar, el cel i els homes. I això de que t'estimin, ja costa; costa, sobretot, quan s'és, com ell, iconoclasta, irreverent, una permanent sàtira mordaça, un esgarriacrius. I no obstant, ja ho veieu. Els joves de Sabadell han volgut donar el nom de "Joan Oliver" a un Institut de segon ensenyament; abans, ja havien posat el nom de "Casal de Pere Quart" a un centre d'activitats juvenils. Doble homenatge a l'home i al poeta; dos noms que l'obra i la vida uneix i separa quan convé.

No ens fem massa il·lusions, però. D'aquí molts anys, quan els rebesnets dels Fernandez i els Martinez del Can Puigjaner d'avui diran aquests noms,

és molt possible que no sàpiguen de l'obra de Joan Oliver o de Pere Quart, més del que deuen saber de Ramon Llull o d'Ausiàs March els alumnes que avui assisteixen a les escoles que duen aquests noms gloriosos. No hi fa pas res. El que sí compta i el que sí és possible, és que els xicots d'aquells temps futurs es sentin orgullosos de ser catalans i que pensin que tanmateix no està gens malament de

*"tenir una Pàtria tan petita
que la pots somiar sencera"*.

Aquest és el llegat de Joan Oliver: aquestes paraules i ensenyar a somiar, a estimar la nostra terra.

Aquells xicots dels temps futurs repetiran aquestes paraules sense saber qui va ser el poeta que va dir-les; però l'important és que ho pensin i que ho sentin. Llavors, les ombres de Joan Oliver i de Pere Quart -confoses ja en l'eternitat- s'estremiran d'alegria, i potser aquell, serà el dia en que deixant els llimbs on tan còmodament s'havia instal·lat, Joan Oliver farà camí cap a la glòria eterna.

Lluís Casals
1 Abril 1982

Es una gentilesa de

INTELECTE
CALIFA DART

Verge del Pilar, 125 SABADELL